

Пише: Милан Благојевић
субота, 17 август 2019 18:00

Ових дана покушава се актуелизовати питање грба Републике Српске, с чим у вези академик Рајко Кузмановић с правом указује на то да треба водити рачуна о томе да ли су политички и општи друштвени услови погодни за такву иницијативу. А нису, и то треба рећи без имало увијања, као и објаснити због чега је тако.

Одговор на то питање је тешко прихватити јер он подразумијева објективност и спремност да свако од нас подвргне критици властиту заробљеност утилитарним сопством, усљед којег смо постали и заробљеници охаеризма као ауторитарног и тоталитарног система владања, развијаног овдје код нас (и у нама) у протеклих готово четврт вијека.

Ако не вјерујете у истинитост ових прилично уопштених формулација, послушајте језик само неколико чињеница које ту заробљеност потврђују.

Укидање Војске Републике Српске

Сада већ далеке 2005. године Народна скупштина Републике Српске је прихватила да укине Војску Републике Српске, чиме се ставила у службу остварења политике зацртане у противдејтонској одлуци високог представника Педија Ешдауна од 9. маја 2003. године. У тој одлуци стоји да овдашња одбрамбена структура треба да буде усклађена с евроатлантским стандардима. Све то је затим прихватила тзв. Комисија за реформу одбране. Колико далеко је отишла та комисија (чији предсједавајући је био Никола Радовановић, кадар из Републике Српске) свједочи чињеница да је у њеном извјештају из 2005. године предложено да буду формиране оружане снаге БиХ као једина војна сила. То је значило укидање Војске Републике Српске, до чега је и дошло.

Пише: Милан Благојевић
субота, 17 август 2019 18:00

Пише: Милан Благојевић
субота, 17 август 2019 18:00

